

Jeg skal samtidig tillade mig at rette et Par Udtalelser til den ærede Ordfører. Den ærede Ordfører mente, at mit Endringsforslag vilde behyrdes Statskassen i høj Grad, og at det ikke er rigtigt, at Ejerne saaledes faa Erstatning. Jeg vil nu blot bemærke til den ærede Ordfører, at naar Kvæget nu tilbageholdes — det maa Folk jo risikere — er der ikke nogen særlig Dyr Hjemsendelsesmaade. Men i det Dødblik, de blive tilbageholdte, efter at dette Lovforslag, som her foreligger fra Fler-tallets Side, er blevet til Lov, vil det blive meget dyrere Forholdsregler, og der kan ydermere være Tale om, at vedkommende Dyr maa slet ikke ere angrebne. Det kan være, at Affenderen har ladet sin Dyr-læge paa Stedet undersøge Kreaturet, og Dyr-lægen har jagt: Jeg kan ikke med min bedste Vilje finde det tuberkuløst. Men saa kommer det til de strænge Veterinærer ved Udførselsstedet; og de have en svag Formodning om, at det er smittet. Saa siger jeg, at det er uretfærdigt, at Manden skal behyrdes yderligere. Ja, siger den ærede Ordfører, han kan jo faa Erstatning efter § 16, saaledes forstod jeg den ærede Ordførers Udtalelser. Nej, det kan han slet ikke, for § 16 taler kun om Besætninger, hvor det viser sig, at en formodet smittet Sygdom ikke har været til Stede, men der er ikke Tale om dette enkelte Tilfælde; i Fald det var Tilfældet, at Ejeren kunde faa Erstatning efter § 16, saa var Endringsforslaget ganske vist overflødig.

Indenrigsministeren (Singers Lev):

Det ærede Medlem, der taler for Mindretallet, mente, at der havde været for lidt Tid til, at overveje disse Forslag, som jeg har tilladt mig at fremsætte i Form af Endringer. Jeg skal dertil sige, at Tanken har været drøftet igennem adskillige Aar her i Tinget; Tanken har været yderligere drøftet under en Konference, som jeg havde med Udvalget — lad det være en halv Snes Dage eller en Uges Tid siden. Da var Tanken fremme, til Dels formuleret af 3 ærede Medlemmer, og jeg bemærkede den Gang straks i Konferencen med Udvalget, at jeg kunde gaa ind paa dette, naar det blot udvidedes til, at Veterinærhygiens blev taget med her. Det, der altsaa er nyt, er Formuleringen, men jeg kan ikke tro, at den kan volde det ærede Medlem ret stor Vanskelighed; det forekommer mig, at den er saa simpel og ret hurtig kan overjes. — Den anden Indvending, det ærede Medlem gjorde, var den, at der kunde være Spørgsmaal om, hvor vidt det skulde vedtages paa

denne Lov. Det ærede Medlem antydede, at Foranstaltningen maaske kunde være rigtig, men at det var tvivlsomt, om den skulde vedtages paa denne Lov. Det kan jeg bedre forstaa og til Dels ogsaa høje mig for, hvis det var det eneste, der var i Bejen, og hvis det til syvende og sidst viste sig, at det virkelig er det, der er i Bejen. Imidlertid vilde jeg paastønne, om man vilde vedtage Forslaget, thi man faar derved et Udtryk for Landstingets Mening om Ordningen af disse Forhold; saa kan man jo forbeholde sig senere at afgøre, om Ordningen skal ske paa denne eller paa en anden Maade; det skal jeg til syvende og sidst ikke have noget imod.

Om Mindretallets Endring under Nr. 1 har jeg allerede straks udtalt, at jeg antog, at det var rigtigt at acceptere den, og efter Mindretallets Motivering skal jeg sige, at jeg vil være tilbøjelig til at stemme for dette Forslag. Jeg tror, at det i og for sig baade er rigtigt at komme til denne Betegnelse, og at det ogsaa er konsekvent, at den findes alle Vegne i Lovforslaget. — Med Hensyn til det andet Endringsforslag maa jeg vedblivende holde paa, at det ikke bør vedtages. Det ærede Medlem mente, at de vedkommende kunde lade deres Dyr syne i Forvejen hjemme; det er der nogle, der gøre. Ja, det er højst prisværdigt, for saa vidt Folk gøre det, og det er en betydelig Sikkerhed. At den ikke er ganske absolut, indrømmer jeg, men i de allerfleste Tilfælde vilde de vedkommende kunne være sikre, naar de i Forvejen have ladet deres Dyr syne. Saa siger det ærede Medlem: Hvorfor skal der særlig ved Udførsel gælde Regler for det Tilfælde? Det skal jeg sige til det ærede Medlem: Det er fordi det er saa overordentlig om at gøre, at der ikke bliver sendt syge Dyr ud af Landet, og derfor er der ganske særlig Grund til at gribe dem ved Udførsel. Risikoen for vedkommende Affender turde ikke være saa meget stor, thi ofte vil der være Tale om Dyr, der skulle gaa til Slagtning, som han saa vil kunne afhænde paa anden Maade, og naar Sygdommen kun er paa det Stadium, at der overhovedet kan være Tale om at fremskille Dyret til Udførsel, tror jeg ikke, der vil være nogen praktisk Vanskelighed til Stede for denne Fremgangsmaade. Man vil ved at vedtage Mindretallets Forslag komme til en Forpligtelse, som ikke let vil lade sig overse, og som kan faa et ganske ubestemt Omfang. Min Hovedindvending er imidlertid denne, at ved at vedtage det ærede Medlems Forslag giver man de vedkommende en Spore til at